

[Holmberg.]

klaringer, også mange gode forklaringer på, at sagen er blevet udsat. De første ansøgninger gik ud på en kombineret broforbindelse, altså både jernbane- og vejbro, i en linjeføring fra Glyngøre til Nykøbing, og det var jo helt naturligt, at man dengang netop tænkte på en kombineret bro. I 1935 blev der taget stilling til flere store broprojekter. Der var tale om 3 broer over Limfjorden, ved Aggersund, Vildsund og Sallingsund, og så var der endvidere tale om en bro fra Svendborg over Tåsinge og Siø til Langeland. Men Sallingsundbroen måtte altså vente, mens de øvrige blev bygget. Det er jo virkelig ufatteligt, at Sallingsundbroen også dengang måtte vente af hensyn til prioritetsrækkefølgen, men der skulle altså gå over 35 år, inden vi nu kan regne med, at en bro bliver bygget.

Vi kan godt uden at gå i enkeltheder og gå tilbage i historien — det tjener, som jeg nævnte før, ikke noget formål — sige, at en bro til Langeland er der ingen der misunder langelænderne, men den giver jo altså bare forbindelse til Langeland, hvori- mod en bro over Sallingsund giver forbindelse til store dele af Nordvestjylland; broen har så afgjort været et manglende led i den nordvestjyske diagonalvej.

Det blev engang sagt, at Vildsundbroen var bagdøren til Mors, og at Sallingsundbroen ville være fordøren, og det er jo i og for sig så rigtigt, som det er sagt. Jeg spør den nye færdselslinje en stor fremtid, især for trafikken fra Århus, Viborg og Skive over Sallingsund til Mors og over Vildsund til Thisted, hvor vejen så ender oppe ved Hanstholm, den kommende storhavn.

Set på den baggrund er det sikkert en stor beslutning, vi her står over for, og broen vil altså som nævnt få stor betydning for store dele af Jylland. Det gælder for den gennemgående trafik, for erhvervslivet og for turiststrømmen. Det er nemlig skønne dele af vort land, som ligger heroppe, særegne naturskønheder, og jeg er overbevist om, at befolkningen på disse egne vil sige velkommen til det øvrige land, som nu får bedre mulighed for at kunne besøge dem.

Der er også gjort et kæmpearbejde, inden vi er nået hertil; befolkningen deroppe har været absolut virksom. Jeg skal bare nævne,

at i 30erne — jeg synes, det er interessant at læse derom — blev der tegnet bidrag i kommunerne og i byerne, og det lykkedes virkelig at tegne en hel del af det ret store beløb, der skulle anvendes; der blev tegnet 1 krone pr. indbygger på landet og 2 kr. pr. indbygger i byerne, og det skulle betales i 30 år. På den måde fik man samlet over 1 mill. kr., og med disse penge i baglommen, kan man sige, begyndte henvendelserne til ministerium og folketing. Der er rejst meget, der er skrevet meget, og der er grund til at takke erhvervslivet og byerne og amtsrådene for deres utrættelige arbejde.

Sallingsundbroen er altså et anlæg, som har måttet vente af mange grunde, bl. a. på grund af krigen. Som et kuriosum kan jeg nævne, at under krigen blev der sagt til de mennesker deroppe, at der sikkert ville være store muligheder for at påbegynde arbejdet efter krigen, for der var forudset en stor arbejdsløshed fra professorudvalget, men det skulle jo heldigvis gå anderledes, i alle tilfælde med arbejdsløsheden, og broen blev bare ikke bygget. Så blev kommissionen om Limfjordstangen og Thyborønkanalen nedsat, og det fremmede heller ikke arbejdet. Derefter har mange ministre set på den sag, fra den lidt ældre tid Fisker, Gunnar Larsen og Elgaard, under krigen departementscheferne og efter krigen de forskellige ministre, som vi har haft, for slet ikke at nævne alle de folketingsmænd, der næsten hvert år har bragt brosagen frem her i folketinget.

Nu gætter jeg måske rigtigt, når jeg tænker mig, at der i den almindelige debat måske er nogen, der vil hævde, at det var dem, der fik den sag fremmet; det synes jeg nok vil være lidt småt, for sandheden er den, at vi alle har ønsket den bro.

Og så er vi altså nået til første behandling af lovforslaget om broen over Sallingsund. Ministeren har jo sikkert af mine ord forstået, at vi er velvilligt indstillet. Men det er et meget stort beløb, der her er tale om, i en tid, hvor mange ting er overophedet, og det kan jo ikke nytte, at vi lukker øjnene for den side af sagen. Vi kan godt sige, at det koster vel ikke så forfærdelig meget det første finansår, men regningen følger senere. Efter prisniveauet i 1964 er udgiften anslået til 61 mill. kr., og det er for øvrigt, som ministeren har anført, behæftet med stor usikkerhed. Vi må nok regne med, det bliver